

[Alfred Hansen]

47. Allerede den 19. marts 1980 fremsatte retsforbundet et forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsordenen for folketinget, og heri gav vi udtryk for vort ønske om at give de folketingsmedlemmer, som udnævnes til ministre, mulighed for at søge orlov og lade deres stedfortrædere blive indkaldt. Vi ønsker det af flere grunde: for det første fordi grundloven sondrer meget skarpt mellem lovgivende, udøvende og dømmende magt, og det ønsker vi med dette forslag at respektere. Vi ønsker også at respektere, at et folketingsmedlem, som bliver minister, erkender, at arbejdsbyrden måske er for stor, og at der kunne være tale om en konfliktsituation; de har så også en mulighed for at få stedfortræderen indkaldt. Vi vil selvfølgelig ønske, at det, hvis man fik vedtaget en sådan mulighed, ville blive almindelig praksis, at folketingsmedlemmer, der bliver ministre, i deres ministertid vælger orlov og lader stedfortræderen indkalde. Det er der jo også lidt beskæftigelse i, men det er ikke hovedmotiveringen.

Ved folketingets forhandlinger i 1976-77, den 19. april 1977 i en debat vedrørende indstilling fra udvalget til valgs prøvelse, gav jeg udtryk for disse synspunkter, og de samme synspunkter gav fhv. statsminister Poul Hartling udtryk for. Hr. Poul Hartling sagde ved den lejlighed - jeg citerer:

»Venstres gruppe vil stemme for udvalgets indstilling, men på den givne foranledning har jeg lyst til at sige, at for næsten 20 år siden var vi et par stykker, som rejste det spørgsmål, om ikke man burde følge den norske ordning, at når et folketingsmedlem blev medlem af en regering, så afstod han fra at sidde i tinget, og suppleanten blev indkaldt. Det kan der føres en lang, god argumentation for. Det skal jeg afstå fra her og blot henstille til udvalget for forretningsordenen og det udvalg, vi har nedsat om tingets arbejdsgang, at man tager det spørgsmål op, hvordan det bedst kan ordnes.«

I Fyens Stiftstidende den 31. marts 1980 stod under initialerne J. E. vedrørende retsforbundets forslag at læse, at i princippet er der noget tiltalende i dette forslag. Landets forfatning bygger jo på en 3-deling af magten: mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Folketinget repræsenterer den lovgivende magt, mens regeringen repræsenterer den udøvende magt. Ved

at følge retsforbundets forslag ville man få en klarere skillelinje mellem den lovgivende og den udøvende magt.

Jeg skal derfor til slut anbefale, at folketingets medlemmer alvorligt overvejer at støtte retsforbundets underændringsforslag nr. 48.

K. B. Andersen (S):

Jeg vil gerne allerførst på præsidiets vegne takke for de bemærkninger, der er faldet i dag, og for det positive arbejde, vi har haft i udvalget for forretningsordenen vinteren igennem. Som vi sagde fra præsidiets side, da vi fremsatte dette forslag, var det ikke et forslag, som alle præsidiets medlemmer var enige om på alle punkter, men jeg mener alligevel, man kan sige - og det er da også kommet til udtryk på forskellig måde - at det er udtryk for, at præsidiet, om jeg så må sige, kunne arbejde sammen på en fornuftig måde, når det drejede sig om forholdene i dette ting. Derfor ved jeg, at jeg kan tillade mig på hele præsidiets vegne, selv om der er ting, vi stadig er uenige om i enkeltforslagene, at takke for den behandling, forslaget har fået.

Og så kun nogle ganske korte kommentarer her og dér.

Hr. Kurt Hansen rejste hele spørgsmålet om henvisning til udvalgsbehandling, og vi erindrer jo alle sammen det tilfælde, der blev drøftet i en række korte bemærkninger. Jeg vil sige som min almindelige principielle holdning og som den, vi også prøver at efterleve, at jeg tør da ikke sige, at der ikke kan komme situationer, hvor det måske ville være rigtigt at sige, at man ikke skulle følge en opfordring til udvalghenvisning. Men jeg har lidt svært ved at forestille mig en sådan situation, og derfor var jeg også personlig glad for, at der ved den pågældende lejlighed var et ganske klart flertal, der ønskede at imødekomme en henvisning til udvalgsbehandling. Jeg tror, man skal være forsigtig med at fravige den linje.

Jeg hæftede mig ved fru Lone Dybkjærs bemærkninger om registreringen og opfattede det som en yderligere opfordring og inspiration til at tage fat på dette felt, og jeg kan nøjes med at sige, at jeg er enig i de betragtninger, fru Lone Dybkjær fremførte på det punkt.